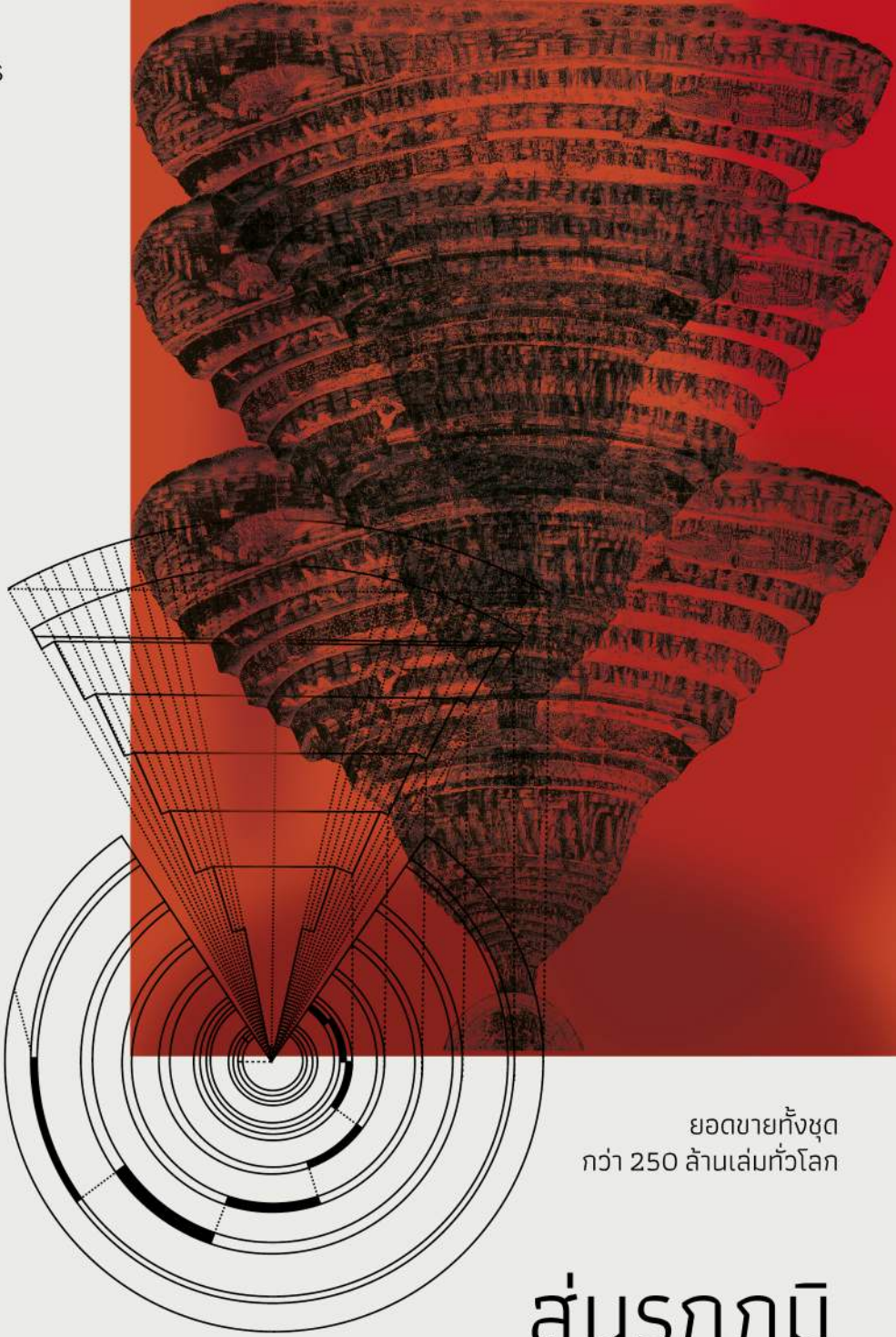

words

DAN BROWN

แดน บราวน์ เขียน อรรถาธิบายแปล

ยอดขายทั้งชุด
กว่า 250 ล้านเล่มทั่วโลก

สู่รกรกฏมิ

I N F E R N O

#1 WORLDWIDE BESTSELLING PHENOMENON

words
words without boundaries

สุนทรภู่ Inferno

แดน บราวน์
เขียน

อรดี สุวรรณโกมล
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สำนักภูมิ INFERNO

//ords

ไนเคอริบรีชท์ทอมรินท์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

Inferno by Dan Brown

Copyright © 2013 by Dan Brown

Graph “Special Report: How Our Economy Is Killing the Earth”

(*New Scientist*, 10/16/08) copyright © 2008 Reed Business Information – UK.

Cover Image © Wikimedia Commons

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9521-1

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินท์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

บรรณาธิการต้นฉบับ นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก นุชชา ประพัฒน์ • ออกแบบรูปเล่ม กุศล คงสวัสดิ์, นงนุช ศรีสุขโช, ศิริพร เสนายอด

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง, จีรพรรณ เมื่อนพังกา

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากเขียน *The Lost Symbol* หรือ *สาส์นลับที่สาบสูญ* ออกมาเมื่อปี 2552 แดน บราวน์ ก็ใช้เวลาเดินทาง ค้นหาหาข้อมูล และเขียนนวนิยายเรื่องต่อมาของเขาอยู่กว่าสามปี ก่อนที่ *Inferno* ฉบับภาษาอังกฤษจะออกวางตลาดเมื่อเดือนพฤษภาคม 2556

ใน *Inferno* หรือ *สื่อนรกภูมิ* เล่มนี้ แดน บราวน์ ดำเนินเรื่องโดยใช้ภูมิหลังจาก *The Divine Comedy* กวีนิพนธ์มหากาพย์ ผลงานของดันเต อาลีกิเอรี กวีเอกชาวอิตาลี ซึ่งถือเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกทั้งของอิตาลีเองและวรรณกรรมชิ้นเยี่ยมเรื่องหนึ่งของโลกด้วย เนื้อเรื่องกล่าวถึงการเดินทางผ่านนรกภูมิ (Inferno) แดนชำระ (Purgatorio) และสวรรค์ (Paradiso) ของดันเต หากในเรื่องนี้ แดน บราวน์ เน้นที่ภาค *Inferno* หรือนรกภูมิ และได้พาผู้อ่านร่วมไขรหัสลับ ตลอดจนท่องไปตามเมืองต่างๆ ทั้งฟลอเรนซ์ เวนิส และปิดท้ายที่เมืองซึ่งถือเป็นจุดบรรจบของโลกตะวันออกกับโลกตะวันตก กับที่ขาดไม่ได้คือเกร็ดความรู้สนุกสนานเบื้องหลังจิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม ในเมืองทั้งสามตามแบบฉบับของแดน บราวน์

สำนักพิมพ์ words เชื่อว่าแฟนๆ ของแดน บราวน์ และโรเบิร์ต แลงดอน จะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจาก *สื่อนรกภูมิ* เล่มนี้เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมา

words

หมายเหตุผู้แปล

ใน *สุนทรภู่* แดน บราวน์ ให้โรเบิร์ต แลงดอน พระเอกนักสัญลักษณ์วิทยา กลับไปประเทศอิตาลีอีกครั้ง คราวนี้ใช้เวลาเพียงหนึ่งวันให้โรเบิร์ต แลงดอน เดินทางอันลึกลับและตื่นเต้นของเขาในฟลอเรนซ์และเวนิส ซึ่งคาดเดาอีกครั้งว่าผู้อ่านจากทั่วโลกคงไปตามรอยนวนิยายเรื่องนี้ของแดน บราวน์ อีกตามเคย จากนั้นแดน บราวน์ ก็ให้โรเบิร์ต แลงดอน ขำน้ำขำทะเลไปยังอิสตันบูล นครสำคัญของตุรกี ที่เมื่อใครอ่านจบคงนึกอยากเดินทางไปเยือนเช่นเดียวกับผู้แปล

ผู้แปลได้ใช้วิธีการทับศัพท์เมื่อมีการเอ่ยถึง *Inferno* แต่เนื่องจากเหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเทศอิตาลี และภาษาที่สามที่แดน บราวน์ ใช้ส่วนใหญ่เป็นภาษาอิตาลี จึงขอสะกดการทับศัพท์ *Inferno* เป็นอินแฟร์โนแบบภาษาอิตาลี

ในภาษาที่สาม คือภาษาอิตาลีและตุรกี มีบางที่ที่แดน บราวน์ ถอดคำแปลไว้ให้ด้วย กรณีที่ไม่มีคำแปลจากผู้เขียน ผู้แปลเลือกใช้วิธีใส่วงเล็บคำแปลภาษาไทยต่อการทับศัพท์ภาษาที่สาม เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ในกรณีที่พบวงเล็บในเรื่อง ขอให้ทราบว่าเป็นการเติมของผู้แปล ไม่มีอยู่ในต้นฉบับของแดน บราวน์

และเช่นเล่มก่อนๆ บางเรื่องก็อาจเกินขอบข่ายความรู้ของผู้แปล หากแม้ว่าการค้นคว้าเพิ่มเติมยังไม่เพียงพอหรือคลาดเคลื่อนไปบ้าง ขออภัยมา ณ ที่นี้ และเช่นเคย ยินดีน้อมรับข้อคิดเห็นจากผู้รู้เพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ไขในฉบับพิมพ์ครั้งต่อไป

อรดี สุวรรณโกมล

สถานที่อันมืดมิดที่สุดในรก
สงวนไว้สำหรับผู้ที่รังแกความเป็นกลาง
ในโมงยามแห่งวิกฤติทางศีลธรรม

ข้อเท็จจริง :

งานศิลปะ วรรณกรรม วิทยาศาสตร์ และการอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ทั้งหมด
ในนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง

“เดอะคอนซอร์เทียม” เป็นองค์กรเอกชนที่มีสำนักงานอยู่ในเจ็ดประเทศ
ได้เปลี่ยนชื่อขององค์กรด้วยคำนึงถึงความปลอดภัยและความเป็นส่วนตน

อินแฟร์โน คือนรกภูมิตามที่บรรยายไว้ในกวีนิพนธ์มหากาพย์
เรื่อง *เดอะดิไวน์คอมเมดี้* ของดันเต อาลีกีเอรี ซึ่งแสดงให้เห็นภาพนรกว่า
เป็นดินแดนที่มีโครงสร้างละเอียดซับซ้อน เป็นที่อยู่ของบรรดาตัวตนที่รู้จัก
ในนาม “ผี” อันเป็นวิญญานไร้ร่างที่ถูกกักไว้ระหว่างชีวิตกับความตาย

บทนำ

ข้าคือผี

เคลื่อนหนีผ่านนครแห่งความวิบโยค

ล่องผ่านความทุกข์ทันทันไรที่สิ้นสุด

ข้าตะเกียกตะกายเลียบริมฝั่งแม่น้ำอาร์โน¹ หายใจหายใจคอแทบไม่ทัน... แล้วเลียวซ้ายเข้าสู่เวีย² เดกัสเตลลानी มุ่งหน้าไปทางเหนือ เบียดเสียดซุกตัวอยู่ในเงื้อมเงาแห่งอุฟฟิซี³

แต่พวกมันก็ยังคงตามมา

ตอนนี้เสียงฝีเท้าพวกมันดังขึ้นอีกขณะมุ่งมันตามล่าอย่างไร้ความปราณี

หลายปีแล้วที่พวกมันไล่ตามข้า ความมุ่งมั่นของพวกมันทำให้ข้าต้องซุกอยู่ในใต้ดิน... บังคับให้ข้าต้องอยู่ในแดนชำระ... ทุกข์ทรมานอยู่เบื้องใต้แผ่นดินดุจปีศาจใต้พื้นโลก

ข้าคือผี

ขณะนี้เมื่ออยู่บนพื้นโลก ข้าเหลือบตาสู่ทิศเหนือ แต่ไม่อาจพบเส้นทางตรงสู่การหลุดพ้น... ด้วยขุนเขาอะเพนนีนกำลังบดบังแสงแรกแห่งอรุณรุ่ง

ข้าผ่านไปทางเบื้องหลังวังที่มีหอคอยพร้อมใบสอ และนาฬิกาที่มีเข็มเดียว... ลอดเลี้ยวผ่านพ่อค้าแม่ขายยามเช้าตรู่ในเปียซซา⁴ ดิซานฟิเรนเซ ที่ส่งเสียงแหบห้าวจนได้กลิ่น แลมเปรดอตโต⁵ กับมะกอกอย่าง พอตัดข้ามเบื้องหน้า

¹ แม่น้ำที่ไหลจากอิตาลีตอนกลางลงสู่ทะเลลิเกเรียน

² Via ถนน

³ Uffizi หอศิลป์ในฟลอเรนซ์ อิตาลี เก้าแก่ที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดในโลกตะวันตก

⁴ Piazza จตุรัส

⁵ Lampredotto แชนด์วิชกระเพาะวัวตุ๋น

บาร์เจลโล⁶ ข้าก็เลี้ยวทางตะวันตกตรงไปยังยอดแหลมของบาเดีย⁷ และไปถึง
ประตูเหล็กตรงเชิงบันไดจนได้

ตรงนี้เองที่ความลึกลับทั้งหมดทั้งมวลจำต้องถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

ข้าหมุนมือจับแล้วก้าวเข้าไปในเส้นทางที่รู้ดีว่าจะไม่มีทางได้ย้อนกลับ ลากขา
ที่หนักอึ้งขึ้นไปตามช่องบันไดแคบ ๆ...บนขั้นบันไดหินอ่อนเก่าๆ ที่ลึกลับเป็นร่อง
หมุนวนขึ้นสู่เบื้องบน

หลายเสียงดังอ่อนหวานสะท้อนมาจากเบื้องล่าง

พวกมันอยู่ข้างหลังข้า ไม่ยอมจำนน และโกลีเข้ามาทุกที

พวกมันไม่เข้าใจว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น...แม้แต่สิ่งที่ข้าทำเพื่อพวกมัน!

แดนเอกตัญญูจริง ๆ!

ขณะปีนขึ้น ภาพต่างๆ ก็ชัดเจนขึ้น...ร่างที่เต็มไปด้วยตัวหนาบิดเร่าอยู่ท่ามกลาง
สายฝนเพลิง วิญญาณอันละโมภลอยอยู่ในช่องเสีย เหล่าคนชั่วอกตัญญูตัวแข็ง
อยู่ในมืออันเย็นเยียบแห่งชาตาน

ข้าปีนบันไดช่วงสุดท้ายและไปถึงบนยอด กระเือกกระสนปางตายอยู่ใน
อากาศชื้นเย็นยามเช้า ข้ารีบไปยังกำแพงที่สูงเทียมหัว จ้องมองผ่านรอยแตก
เบื้องล่างไกลออกไปคือนครอันศักดิ์สิทธิ์ที่ข้าได้หลบภัยจากคนเหล่านั้นผู้เนรเทศข้า

หลายเสียงตะโกนก้องอยู่ด้านหลังเมื่อต่างเข้ามาใกล้ “ที่เก่าทำไปนั้นนะ
มันบ้าสินดี!”

ความบ้าย่อมให้กำเนิดความบ้า

“เพื่อความรักในพระเจ้า” พวกมันตะโกน “บอกเรามาว่าจะแก้ซ่อนมันไว้
ที่ไหน!”

เพื่อความรักอันแน่วแน่ในพระเจ้า ข้าจะไม่ยอม

ตอนนี้ข้ายืนชุกอยู่ในมุม หลังแนบกกำแพงศิลาเย็นเยียบ พวกนั้นจ้องลึกลับ
เข้ามาในดวงตาสีเขียวแจ่มชัดของข้า แล้วสีหน้าพวกมันก็เข้มขึ้น ไม่มีการ
โน้มหน้าอีกต่อไปแล้ว หากกลายเป็นการข่มขู่ “แกรู้หรือเรามีวิธีการ เราบังคับแก
ให้บอกเราได้ว่าจะมันอยู่ที่ไหน”

เพราะเหตุผลนั้นนะสิ ข้าจึงปีนขึ้นสู่สวรรค์มาครึ่งทางแล้ว

โดยไม่มีการเตือนใดๆ ข้าหมุนตัวและเอื้อมมือขึ้นกำนิ้วจับขอบสูง ดึง
ตนเองขึ้น ตะเกียกตะกายใช้เข่ารับน้ำหนัก จากนั้นก็ปีนขึ้น...อย่างไม่มีมันคงนัก

⁶ Bargello หอศิลป์แห่งหนึ่งในฟลอเรนซ์

⁷ Badia วิหารแห่งหนึ่งในฟลอเรนซ์

บนริมขอบแบบนั้น โปรดนำทางข้าด้วยเถิดท่านเวอร์จิล ให้ข้าข้ามช่องว่างนี้ไป

พวกมันพุ่งมาข้างหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ ตั้งใจจะคว้าเท้าของข้าไว้ แต่ก็เกิดกลัวว่าจะทำให้ข้าเสียการทรงตัว และทำให้ข้าตกลงไป พวกมันกำลังขอร้องด้วยความสิ้นหวังอย่างเจ็บๆ แต่ข้าหันหลังให้ ข้ารู้สิ่งที่ข้าพึงทำ

เบื้องล่างของข้า เบื้องล่างไกลออกไปจนน่าเวียน หลังการกระเบื้องสีแดงแผ่ออกกว้างดังทะเลเพลิงในชนบท ทำให้แผ่นดินอันงดงามซึ่งครั้งหนึ่งบรรดายักษ์ใหญ่เคยเที่ยวท่อง...ทั้งจอตโต, โดนาเทลโล, บรูเนลเลสกี้, มีเกลันเจโล, บอตติเชลลี^๘ สดสว่างกระจ่างตา

ข้าขยับนิ้วเท้าไปยังริมขอบที่ละนิด

“ลงมาเถอะ!” พวกมันตะโกน “ยังไม่สายเกินไปหรอก!”

โอ้ เจ้าคนดีร้ายและฉลาดเหล่า! เจ้ามองไม่เห็นอนาคตหรือเล่า เจ้าไม่ไขว่คว้าสิ่งวิเศษจากการสร้างสรรค์ของข้าไว้หรือไร นี่คือการจำเป็นมิใช่หรือ

ข้าจะเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ด้วยความยินดี...และด้วยการเสียสละนี้ ข้าจะดับความหวังสุดท้ายของพวกเจ้าที่จะพบสิ่งที่ตามหา

พวกเจ้าจะไม่มีวันค้นเจอทันเวลา

ต่ำลงไปหลายร้อยฟุตเบื้องล่าง จัตุรัสหินสังข์งดงามเรียกดูสถานที่อันสงบสุข ข้าอยากมีเวลามากกว่านี้เหลือเกิน...แต่เวลาคือสิ่งเดียวที่แม่ทัพพลินมหาศาลของข้าก็ไม่อาจซื้อหาได้

ในชั่วไม่กี่วินาทีสุดท้าย ข้ามองลงไปที่จัตุรัสแห่งนั้น และเห็นภาพหนึ่งที่ทำให้ข้าสะดุ้ง

ข้าเห็นใบหน้าของเจ้า

เจ้ากำลังเงยขึ้นมองข้าจากท่ามกลางเงื้อมเงา นัยน์ตาของเจ้าเศร้าสร้อย แต่ข้าก็ยังสัมผัสได้ถึงความเลื่อมใสในสิ่งที่ข้าได้ทำสำเร็จ เจ้าเข้าใจว่าข้าไม่มีทางเลือก เพื่อความรักในมนุษยชาติ ข้าจำต้องพิทักษ์ผลงานชิ้นเอกของข้าไว้

แม้ตอนนั้นมันก็ยังเติบโต...รอคอย...คุกรุ่นอยู่เบื้องใต้สายน้ำสีแดงดังเลือดของทะเลสาบ ที่ซึ่งไม่สะท้อนแสงจากดวงดาวใด

ดังนั้น ข้าจึงเลื่อนสายตาขึ้นมาจากสายตาเจ้า และพินิจเส้นขอบฟ้า ข้าอ่อนวอนเป็นครั้งสุดท้ายเหนือโลกอันหนักหนานี้

^๘ Giotto (1266/7 - 1337) จิตรกรและสถาปนิก, Donatello (1386 - 1466) ประติมากร, Brunelleschi (1377 - 1446) สถาปนิกและวิศวกร, Michelangelo (1475 - 1564) ประติมากร จิตรกร สถาปนิก กวี และวิศวกร, Botticelli (1445 - 1510) จิตรกร ทั้งห้าคนเป็นชาวอิตาลี มีผลงานสำคัญอยู่ในนครฟลอเรนซ์ ในช่วงเริ่มต้นสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา จนถึงช่วงเฟื่องฟูของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา

พระผู้เป็นเจ้าที่รักยิ่ง ข้าขอสดภาวนาให้โลกรำลึกชื่อของข้า ไม่ใช่ในฐานะผู้ผิดบาปอันน่าชัง หากในฐานะผู้กอบกู้ที่พึงสรรเสริญ เช่นที่พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าเป็นเช่นนั้นจริง ข้าขอภาวนาให้มนุษยชาติเข้าใจในของขวัญที่ข้าทิ้งไว้ให้เบื้องหลัง

ของขวัญของข้าคืออนาคต

ของขวัญของข้าคือการหลุดพ้น

ของขวัญของข้าคืออินแฟร์โน

ข้าพิมพ์คำว่าอาเมนหลังคำสดภาวนานั้น...แล้วก้าวอย่างครั้งสุดท้ายสู่ห้วงลึก

1

ความทรงจำเป็นรูปเป็นร่างขึ้นอย่างช้าๆ...ดูจพองผุดขึ้นจากความมืดของบ่อน้ำ
ที่ลึกจนสุดหยั่งถึง

สตรีที่มีผ้าคลุมหน้า

โรเบิร์ต แลงดอน จ้องมองเธอข้ามแม่น้ำที่น้ำไหลเชี่ยวเป็นสีแดงด้วย
โลหิต บนฝั่งแม่น้ำปากโน้น สตรีคนนั้นยื่นเผชิญหน้ากับเขา นิ่งซึ้ง ไม่ไหวติง
ใบหน้าซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุม ในมือถือผ้าเทเนีย¹สีน้ำเงิน ซึ่งเธอชูขึ้นเพื่อไว้อาลัยแด่
บรรดาศพที่เรียงรายอยู่แทบเท้าเธอ กลิ่นของความตายคลุ้งไปทุกที่

จงหา สตรีผู้นั้นกระซิบแผ่ว แล้วเจ้าจักพบ

แลงดอนได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นราวกับเธอเอ่ยอยู่ในหัวเขาตัวเอง “คุณเป็น
ใคร” เขาตะโกนถาม แต่เป็นการตะโกนที่ไร้เสียง

เวลาเหลือน้อย เธอกระซิบต่อ จงหาและค้นให้พบ

แลงดอนก้าวไปทางแม่น้ำอีกก้าว หากก็พบว่าสายน้ำนั้นแดงดังเลือด และ
ลึกเกินกว่าจะข้ามได้ เมื่อแลงดอนเหลือบตาขึ้นมองสตรีผู้คลุมหน้าอีกครั้ง ร่างที่
อยู่แทบเท้าเธอก็เพิ่มจำนวนขึ้นเป็นทวีคูณ ตอนนี้น่าจะเป็นหลายร้อยแล้ว อาจจะ
หลายพันด้วยซ้ำ บางร่างยังมีชีวิต บิดเร่าด้วยความเจ็บปวด กำลังเข้าสู่ความ
ตายที่ไม่คาดคิด...ถูกไฟเผาผลาญ ถูกฝังอยู่ในปฏิภูมิกัดกั้นซึ่งกันและกัน เขา
ได้ยินเสียงร้องอันทุกข์ทเวซของมนุษย์ที่กำลังทนทรมานสะท้อนดังข้ามผืนน้ำ

สตรีผู้นั้นเคลื่อนตรงมาทางเขา ยื่นมือเรียบบางออกมาราวกับส่งสัญญาณ
ขอความช่วยเหลือ

¹Tainia ผ้าแถบยาวคล้ายริบบิ้น ใช้เป็นผ้าคาดผมในยุครีกโบราณ

“คุณเป็นใคร!” แลงดอนตะโกนถามอีก

แทนคำตอบ สตรีผู้นั้นเอื้อมมือขึ้น และยกผ้าคลุมหน้าให้พ้นใบหน้าซ้ๆ เธอส่ายจนน่าตะลึง ทว่าแก่ว่าที่แลงดอนคาดไว้...น่าจะอยู่ในวัยหกสิบเศษ ร่าเริงและสง่า ดูรูปปั้นอันไร้กาลเวลา เธอมีขากรรไกรกว้าง ดวงตาสีฟ้าสดใส อารมณ์ และผมสีเทาเงินยาวเป็นลอนระยิบระยับ ไหล่ เครื่องรางทำจากลาปีสลาซูลี² ห้อยอยู่รอบคอ...เป็นรูปงูตัวหนึ่งขดพันอยู่รอบคทา

แลงดอนเกิดความรู้สึกว่าเขารู้จักเธอ...เชื่อใจเธอ แต่เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร เพราะอะไร

ตอนนี้เธอขึ้นไปหาคุุหนึ่งที่ถูกปิดไปมาด้วยความเจ็บปวด เป็นขาที่โผล่สูงขึ้นมาจากพื้น ดูจะเป็นของคนที่น่าสยดสยองคนที่ถูกฝังโดยเอาศีรษะลงไปจนถึงเอว ตันขาซีดๆของชายคนนั้นมีตัวอักษรหนึ่งตัว เขียนด้วยโคลน เป็นตัว...ร

ร นั่นหรือ แลงดอนนึกด้วยความไม่แน่ใจ อย่างในชื่อ...โรเบิร์ตไซท์ใหม่ “นั่นคือ...ผมหรือ”

ใบหน้าของสตรีผู้นั้นไม่แสดงอะไร จงหาและค้นให้พบ เธออย่า

แล้วจู่ๆ เธอก็เริ่มแผ่แสงเป็นรัศมีขาวกระจ่าง...จ้าขึ้น จ้าขึ้น ร่าเริงร่าเริง เริ่มสั่นอย่างรุนแรง จากนั้นก็เกิดเสียงกึกก้องขึ้นจับพลัน ร่าเริงเธอระเบิดแตกออกเป็นเศษเสี้ยวของลำแสงนับพันๆ

แลงดอนตกใจตื่น ร้องโวยวาย

ห้องนั้นสว่าง เขาอยู่ลำพัง กลิ่นแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อรุนแรงพุ่งอยู่ในอากาศ มีอุปกรณ์อะไรสักอย่างส่งเสียงปิ๊บๆเบาๆเป็นจังหวะหัวใจเต้นของเขา แลงดอนพยายามขยับแขนขวา แต่อาการเจ็บแปลบด้านไว้ เขามองลงไปเห็นสายน้ำเกลือ เสียบเข้ากับผิวหนังตรงแขน

หัวใจเต้นเร็วขึ้น และอุปกรณ์นั้นก็ส่งเสียงปิ๊บเร็วขึ้นตามไปด้วย

นี่ฉันอยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น

ศีรษะด้านหลังของแลงดอนปวดตุบๆ เขาใช้แขนข้างที่เป็นอิสระเอื้อมไปสัมผัสบนหนังศีรษะอย่างระมัดระวัง พยายามหาตำแหน่งที่เป็นเหตุให้ปวดตุบๆ นั้น ใต้เส้นผมที่จับกันเป็นก้อน เขาพบตุ่มแข็งๆ ของรอยเย็บเป็นลึบตุ่ม มีเลือดแห้งกรังเกาะอยู่

เขาหลับตา พยายามจะระลึกถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้ได้

²Lapis lazuli หินสีน้ำเงินเข้มที่ถือว่าเป็นเครื่องรางมาแต่โบราณ เป็นสัญลักษณ์ของความจงรักภักดีและเกียรติยศ เทพเจ้ากับพลังอำนาจ และเป็นสัญลักษณ์สากลที่หมายถึงภูมิปัญญาและความสัตย์จริง

จำไม่ได้เลย ว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง

คิดสิ

เห็นแต่ความมืดเท่านั้น

ชายในชุดเสื้อคลุมแพทย์ผ่าตัดถลกหนังเข้ามา เห็นได้ชัดว่าตื่นตัวจากจอภาพที่รับสัญญาณหัวใจเต้นร้าวของแสงดอน เขามีเครายุ่งๆ หนวดเป็นพุ่ม และนัยน์ตาอ่อนโยนที่ฉายแววสงบรอบคอบอยู่ใต้คิ้วเข้มหนา

“เกิด...อะไรขึ้นครับ” แสงดอนถามออกไป “ผมเจออุบัติเหตุขึ้นหรือ”

ชายมีเครายกนิ้วแตะริมฝีปากแล้วรีบเดินออกไป ร้องเรียกใครสักคนในโถงทางเดิน

แสงดอนหันศีรษะไป แต่การเคลื่อนไหวส่งกระแสความเจ็บปวดกระจายไปทั่วกะโหลกศีรษะ เขาหายใจเข้าลึก รอคอยให้ความเจ็บปวดผ่านไป จากนั้นก็สำรวจสภาพโดยรอบห้องปลอดเชื้อนั้นอย่างช้าๆ และระมัดระวัง

ห้องพักในโรงพยาบาลห้องนี้มีเตียงเดี่ยว ไม่มีดอกไม้ ไม่มีนามบัตรของใคร แสงดอนเห็นเสื้อผ้าของเขาอยู่บนเคาน์เตอร์ใกล้ๆ พบไว้ในถุงพลาสติกใสทุกชิ้นและสะอาดเต็ม

ตายละวา คงต้องแย่มากทีเดียว

แสงดอนเคลื่อนศีรษะไปทางหน้าต่างข้างเตียงนอนอย่างเชื่องช้ายิ่ง ข้างนอกมืดแล้ว เป็นเวลากลางคืน แสงดอนเห็นแต่ภาพสะท้อนของตนเองในกระจก... เป็นชายแปลกหน้าผู้ซัดเซียว ซูบซิดและอิดโรย มีท่อน้ำสายติดอยู่ระโยงระยาง ล้อมรอบด้วยเครื่องมือทางการแพทย์

หลายเสียงดังเข้ามาใกล้จากโถงภายนอก แสงดอนเบือนสายตากลับไป นายแพทย์คนนั้นกลับมา คราวนี้มีสตรีผู้หนึ่งมาด้วย

เธอจะอยู่ในวัยราวสามสิบต้นๆ สวมเสื้อคลุมแพทย์ชุดผ่าตัดสีฟ้า มัดผมทองเป็นหางม้าหนาๆ ไว้ด้านหลัง ซึ่งแกว่งไปมาขณะเดิน

“ฉันคือหมอเชียนนา บรูคส์ ค่ะ” เธอบอก ยิ้มให้แสงดอนขณะเดินเข้ามาในห้อง “คืนนี้นั้นจะทำงานกับคุณหมอมาร์โคนี”

แสงดอนพยักหน้าอย่างอ่อนแรง

แพทย์หญิงบรูคส์รูปร่างสูงและคล่องแคล่ว เคลื่อนไหวด้วยท่าเดินอันมั่นใจแบบนักกีฬา แม้อยู่ในชุดเสื้อคลุมแพทย์ผ่าตัดที่ไร้รูปทรง เธอก็ดูอวบและสง่างาม แสงดอนเห็นได้ว่าเธอไม่ได้แต่งหน้า แต่ผิวพรรณก็ดูเกลี้ยงเกลา น่าดู มีตำหนิตัวเดียวคือไฟเมดจิวเหนือริมฝีปาก นัยน์ตาเธอแม้จะเป็นสีน้ำตาลอ่อนโยน แต่ก็ดูเฉียบแหลมอย่างน่าทึ่ง ราวกับได้ประสบพบเห็นประสบการณ์

อันลึกลับที่คนวัยขนาดเธอแทบไม่เคยพบ

“คุณหมอมาร์โคนีพูดภาษาอังกฤษได้ไม่มากนัก” เธอบอก นิ่งลงข้างๆ เขา
“จึงขอให้ฉันเขียนแบบฟอร์มเข้ารักษาพยาบาลของคุณค่ะ” เธอยิ้มให้เขาอีกครั้ง

“ขอบคุณครับ” แลงดอนบอกเสียงแหบแห้ง

“เอละค่ะ” เธอเริ่ม น้ำเสียงเป็นทางการขึ้น “คุณชื่ออะไรคะ”

เขาต้องใช้เวลาคิดครู่หนึ่ง “โรเบิร์ต...แลงดอน ครับ”

เธอส่องปากกาไฟฉายดูนัยน์ตาของแลงดอน “อาชีพล่ะคะ”

ข้อมูลนี้ผุดขึ้นในความทรงจำของเขาข้างไปอีก “อาจารย์ สอนประวัติศาสตร์-
ศาสตร์ศิลป์...และสัญลักษณ์วิทยา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด”

คุณหมอบรูคล์ลดไฟฉายลง เธอมีท่าที่ตกตะลึง นายแพทย์ที่มีชนคิ้วตก
หนาก็ดูตะลึงไม่แพ้กัน

“คุณเป็น...คนอเมริกันหรือคะ”

แลงดอนมองเธออย่างฉงน

“ก็แล้ว...” ท่าทางเธอลังเล “คุณไม่มีบัตรประจำตัวตอนมาถึงเมื่อคืนนี้
คุณสวมแฮร์ริสทวิดกับรองเท้าแบบซัมเมอร์เช็ต³ เราก็เลยเดาว่าคุณเป็นคน
อังกฤษ”

“ผมเป็นคนอเมริกันครับ” แลงดอนยืนยันกับเธอ อ่อนล้าเกินกว่าจะ
อธิบายความพอใจของตนในการเลือกเครื่องแต่งกายที่ตัดเย็บอย่างดี

“เจ็บตรงไหนบ้างคะ”

“ที่หัวครับ” แลงดอนตอบ ศีรษะที่ปวดตื้อๆ ยิ่งแย่ลงอีกเมื่อเจอแสงจ้า
ของไฟฉายปากกา นั่น น่ายินดีที่ตอนนั้นเธอเก็บเข้ากระเป๋าแล้ว และจับข้อมือ
แลงดอนแทนเพื่อตรวจชีพจร

“คุณตื่นมาร้องไวยวาย” สตรีผู้นี้เอ่ย “คุณจำได้ไหมคะว่าเพราะอะไร”

แลงดอนย้อนนึกภาพนิมิตแปลกๆ ที่มีสตรีผู้มีผ้าคลุมหน้าล้อมรอบด้วย
ร่างที่บิดไปมาด้วยความเจ็บปวด จงหาและเจ้าจักษพบ “ผมฝันร้ายนะครับ”

“เรื่องอะไรคะ”

แลงดอนเล่าให้เธอฟัง

สีหน้าของคุณหมอบรูคล์ยังคงนิ่งเฉยขณะจดจ่อๆ ลงบนคลิปปอร์ด “นึก
ออกไหมคะว่าอะไรน่าจะทำให้เกิดนิมิตน่ากลัวแบบนั้นขึ้นมา”

แลงดอนสำรวจความทรงจำ แต่แล้วก็ส่ายศีรษะ ซึ่งปวดตื้อๆ ขึ้นทันที

³ Harris Tweed และ Somerset loafers เป็นเครื่องแต่งกายที่ผลิตในอังกฤษ

เป็นการประท้วง

“ไม่เป็นไรคะคุณแสงดอน” เธอบอก ยังคงเขียนต่อไป “มีคำถามตามปกติสองสามคำถามนะคะ วันนี้เป็นวันอะไร”

แสงดอนคิดอยู่ครู่หนึ่ง “วันเสาร์ครับ ผมจำได้ว่า ก่อนหน้านี้ผมเดินตัดบริเวณมหาวิทยาลัย...กำลังจะไปบรรยายรอบบ่าย แล้วจากนั้น...แค่นั้นแหละครับ เป็นสิ่งสุดท้ายที่ผมจำได้ ผมหกล้มไข้ไหม”

“เดี๋ยวเราค่อยว่ากันค่ะ คุณรู้หรือเปล่าว่าคุณอยู่ที่ไหน”

แสงดอนเดาอย่างมั่นใจ “โรงพยาบาลแมสซาชูเซตส์เจเนอรัลไข้ไหมครับ”

แพทย์หญิงบรู๊คเขียนบันทึกอีก “แล้วมีใครที่เราควรโทรศัพท์บอกไหมคะ ภรรยาคุณ หรือลูกๆ”

“ไม่มีครับ” แสงดอนตอบโดยสัญชาตญาณ เขาพึงใจการอยู่ตามลำพังและความเป็นอิสระเสมอมา จึงทำให้เลือกชีวิตชายโสด แม้ต้องยอมรับว่า ในสถานการณ์ปัจจุบัน เขาอยากจะมีใบหน้าที่ใครสักคนที่คุ้นเคยอยู่ข้างๆ “ก็มีเพื่อนร่วมงานบางคนที่จะโทรหาได้ แต่ไม่เป็นไร”

แพทย์หญิงบรู๊คจดบันทึกเสร็จสิ้น แล้วแพทย์ที่อาวุโสกว่าก็เข้ามาใกล้ คลายตัวรๆ ที่ขมวดอยู่ หยิบเครื่องบันทึกเสียงเล็กๆ ออกจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้ แพทย์หญิงบรู๊คดู เธอพยักหน้าอย่างเข้าใจแล้วหันกลับไปหาคนไข้

“คุณแสงดอนคะ ตอนที่คุณมาถึงที่นี่เมื่อคืน คุณพิมพ์อะไรบางอย่างเข้าไปข้างใน” เธอเหลียวตามองนายแพทย์มาร์โคเนซึ่งชูเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัลขึ้นแล้วกดปุ่ม

เครื่องบันทึกเสียงเริ่มเล่น แสงดอนได้ยินเสียงแหบแห้งของตนพิมพ์วลีเดียวซ้ำๆ “ส...ใจจริง ๆ ส...ใจจริง ๆ”

“ฟังๆดู” สตรีคนนั้นกล่าว “เหมือนคุณกำลังพูดว่า ‘เสียใจจริงๆ เสียใจจริงๆ’”

แสงดอนเห็นด้วย แต่เขาจำอะไรไม่ได้เอาเลย

แพทย์หญิงบรู๊คจับตามองเขาด้วยแววตาจริงจังน่ากังวล “คุณนี่ก็ออกใหม่ค่ะว่า ทำไมคุณถึงพูดแบบนี้ คุณเสียใจเรื่องอะไรหรือคะ”

ขณะที่แสงดอนพยายามขุดค้นชอกมูมอันมืดมิดแห่งความทรงจำของตน เขาก็เห็นภาพสตรีผู้คลุมหน้าคนนั้นอีกครั้ง เธอกำลังยืนอยู่ริมตลิ่งแม่น้ำที่สีแดงดังเลือดท่ามกลางร่างเรียงราย กลิ่นแห่งความตายกลับมาอีก

แสงดอนรู้สึกถึงอันตรายตามสัญชาตญาณท่วมท้นขึ้นนับพลันนั้น...ไม่ใช่แค่กับตัวเขาเอง...แต่กับทุกๆ คนด้วย เสียงบีบๆ ของมอนิเตอร์วัดหัวใจของเขา

เร่งเร็วขึ้น กล้ามเนื้อทุกส่วนตึงเซมิง เขาพยายามจะลุกขึ้นนั่ง

แพทย์หญิงบรูคลีรีบวามือทาบลงบนนอกของแสงดอนอย่างมั่นคง บังคับให้เขาเอนหลังกลับไป เธอเหลือบแว่นขึ้นมองนายแพทย์เคราดก ผู้เดินไปที่เคาน์เตอร์ใกล้ๆ และเริ่มเตรียมอะไรบางอย่าง

แพทย์หญิงบรูคลีก็มัวตัวลงเห็นแสงดอน เอ่ยกระซิบว่า “คุณแสงดอนคะ ความกังวลเป็นเรื่องธรรมดาของผู้บาดเจ็บทางสมอง แต่คุณต้องรักษาระดับการเต้นของหัวใจให้ช้าลงล่ะ ไม่ควรขยับ ไม่ควรตื่นตื่น นอนนิ่งๆ และพักผ่อนนะคะ คุณจะหายดี แล้วความทรงจำก็จะกลับคืนมาช้าๆ”

นายแพทย์กลับมาพร้อมหลอดฉีดยา เขาส่งให้แพทย์หญิงบรูคลี เธอฉีดสารที่อยู่ในนั้นเข้าไปในสายน้ำเกลือของแสงดอน

“แค่ยาระงับประสาทอ่อนๆ ให้คุณสบายขึ้นนะค่ะ” เธออธิบาย “แล้วก็จะช่วยคลายปวดด้วย” เธอขึ้นขึ้นเพื่อจะออกไป “คุณจะหายดีค่ะคุณแสงดอน นอนพักผ่อนนะคะ ถ้าต้องการอะไรก็กดปุ่มข้างเตียงนั้น”

เธอปิดไฟแล้วออกไปพร้อมกับนายแพทย์เคราดก

ท่ามกลางความมืด แสงดอนรู้สึกว่ฤทธิ์ยาอาบซึมเข้าไปในระบบต่างๆ ในร่างเกือบจะทันทีนั้น ลากร่างเขากลับไปสู่ห้วงลึกเดิมก่อนที่จะตื่นขึ้น เขาต่อสู้กับความรูสึกนั้น บังคับให้นัยน์ตาให้ลืมกว้างท่ามกลางความมืดในห้อง เขาพยายามลุกขึ้นนั่ง แต่ร่างกายแข็งตึงเหมือนซีเมนต์

ขณะที่แสงดอนขยับตัว เขาก็หันไปพบหน้าตาอีกครั้ง แสงสว่างหายไปหมดแล้ว ภาพสะท้อนของเขาในกระจกมืดๆ นั้นก็หายไป แทนที่ด้วยเส้นขอบฟ้าสว่างเรืองมาจากไกลๆ

ท่ามกลางเส้นโครงร่างของยอดแหลมและหลังคาโดม ด้านหน้าอาคารอันโอ่อ่าแห่งเดียวที่เข้ามาอยู่ในครรลองสายตาของแสงดอน เป็นป้อมคิลาโดตเด่นที่มีกำแพงอิฐหยาบๆ และหอคอยสูงสามร้อยฟุต ซึ่งขยายกว้างออกตรงบริเวณใกล้ยอด โป่งนูนออกท่ามกลางเชิงเนินที่มีใบสอขนาดมหึมา

แสงดอนลุกพรวดขึ้นนั่งบนเตียง ความเจ็บปวดฟุ้งกระจายขึ้นในศีรษะ เขาต่อสู้กับอาการปวดตื้อๆ ที่แสนทรมานนั้นและจ้องเซมิงไปที่หอคอย

แสงดอนรู้จักโครงสร้างแบบยุคกลางนั้นดี

มืออยู่แห่งเดียวในโลก

ที่แยกก็คือ มันตั้งอยู่ห่างจากแมสซาชูเซตส์ถึงสี่พันไมล์

นอกหน้าต่างห้อง ผู้ชื่อนอนอยู่ในเงื่อมเงาของเวียตอร์เรกัลลีคือสตรีร่างแกร่งทรงพลัง
คนหนึ่ง ผู้กระโดดลงจากมอเตอร์ไซค์บีเอ็มดับเบิลยูของเธออย่างไม่ต้องใช้ความ
พยายามใดๆ เธอก้าวไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่นดูนางเลื้อยอย่างสะกดรอยตาม
เหยื่อ แวตตาเธอคมปลาบ ผมตัดสั้นติดหนังศีรษะ...จัดแต่งเป็นทรงแหลมตั้ง...
ซื้อมาตัดกับคอปกที่ยกขึ้นของชุดนักขี่มอเตอร์ไซค์หนังสีดำ เธอสำรวจอาวุธ
เก็บเสียงของตน และจ้องมองขึ้นไปยังหน้าต่างห้องของโรเบิร์ต แลงดอน ที่แสงไฟ
เพิงดับลง

ช่วงก่อนหน้าของคืนนี้ ภารกิจเดิมของเธอผิดพลาดอย่างเลวร้าย
เสียงนกเขาคุเพียงตัวเดียวทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป
ตอนนี้เธอมาเพื่อทำให้มันถูกต้อง

2

อันอยู่ในฟลอเรนซ์หรือไม่

ศิระของโรเบิร์ต แลงดอน ปวดตื้อๆ ตอนนีเขานั่งตัวตรงอยู่บนเตียงโรงพยาบาล กระแทกนี้วนปมกดเรียกซ้ำๆ หัวใจเต้นเร็วแรงแม้จะมียาระับประสาทอยู่ในร่างกาย

แพทย์หญิงบรูคล์รีบกลับมา ผมหางม้าของเธอแกว่งไกว “คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

แลงดอนส่ายศิระด้วยความตื่นตะลึง “ผมอยู่ใน...อิตาลีหรือครับ!”

“ดีจัง” เธอกล่าว “คุณกำลังจำได้”

“เปล่าครับ!” แลงดอนซ็อกนอกหน้าต่างไปยังสิ่งปลูกสร้างโดดเด่นที่เห็นอยู่ไกลๆ นั้น “ผมจำปาลาซโซเวคchio¹ได้”

แพทย์หญิงบรูคล์กดปุ่มเปิดไฟ แล้วเส้นขอบฟ้าของฟลอเรนซ์ก็หายไป เธอเดินมาข้างเตียงแล้วกระซิบเบาๆ ว่า “คุณแลงดอนคะ ไม่จำเป็นต้องกังวล คุณกำลังมีอาการความจำเสื่อมชนิดน้อย แต่คุณหมออาร์โคเนียันยืนยันว่าสมองคุณยังทำงานปกติอยู่”

นายแพทย์เคราดกพรวดพราดเข้ามาเหมือนกัน เห็นได้ชัดว่าได้ยินเสียงกดเรียก เขาตรวจดูจอตัวอัตราการเต้นของหัวใจแลงดอน ขณะที่แพทย์สาวพูดกับเขาด้วยภาษาอิตาลีคล่องแคล่วและรวดเร็ว...เป็นเรื่องเกี่ยวกับว่า แลงดอน “อะจิตาโด (วุ่นวายใจ)” อย่างไรก็ตามเมื่อทราบว่าเขาอยู่ในอิตาลี

วุ่นวายใจนั้นหรือ แลงดอนนึกอย่างหงุดหงิด ตะลึงงันมากกว่านะ! อะดรีนาลินที่พุ่งไปทั่วระบบของร่างกายตอนนี้กำลังต่อสู้กับยาระับประสาท “เกิด

¹Palazzo Vecchio วังเวคchio ศาลาว่าการเมืองฟลอเรนซ์ อิตาลี คำว่าปาลาซโซ หมายถึง วัง

อะไรขึ้นกับผมหรือ” เขาชักใช้ “นี่วันอะไรแล้ว”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ” เธอบอก “นี่เป็นเวลาเช้าตรู่ของวันจันทร์ที่สิบแปดมีนาคม”

วันจันทร์ แลงดอนบังคับให้สมองที่ปวดร้าวย้อนกลับไปหาภาพสุดท้ายที่เขาพอจำได้...เย็นเยียบและมีดคำ...เขาเดินอยู่ตามลำพังตัดบริเวณมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเพื่อไปบรรยายต่อเนื่องในคืนวันเสาร์ นั่นมันเมื่อสองวันก่อนหรือนั่น! ความตื่นตระหนกเฉียบพลันเข้าเกาะกุมขณะที่เขาพยายามนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องบรรยายหรือหลังจากนั้น *นี่ก็ไม่ออกเลย* เสียงบีบของเครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจดังกระชั้นขึ้น

นายแพทย์อาวุโสกว่าดูเศร้าแล้วปรับเครื่องมือต่อขณะที่แพทย์หญิงบรูคล์นั่งลงข้างแลงดอนอีกครั้ง

“คุณจะหายดีค่ะ” เธอรับรองกับเขาอย่างนุ่มนวล “เราวินิจฉัยแล้วว่า คุณสูญเสียความจำเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเกิดอาการ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับอาการบาดเจ็บทางศีรษะ ความทรงจำในช่วงสองสามวันก่อนอาจสับสนหรือหายไป แต่ไม่น่าจะมีอาการถาวร” เธอหยุดชั่วคราว “คุณจำชื่อตัวของคุณได้ไหมคะ ฉันบอกคุณตอนเดินเข้ามา”

แลงดอนนึกอยู่ครู่เดียว “เขียนนาครับ” แพทย์หญิงเขียนนา บรูคล์

เธอยิ้ม “เห็นไหมคะ คุณกำลังสร้างความทรงจำใหม่แล้ว”

ความเจ็บปวดในศีรษะของแลงดอนมากจนแทบทนไม่ไหว และทัศนวิสัยตรงหน้าก็ยิ่งพร่าเลือน “เกิด...อะไรขึ้น ผมมาที่นี่ได้อย่างไร”

“ฉันคิดว่าคุณควรพักผ่อนค่ะ แล้วบางที...”

“ผมมาที่นี่ได้อย่างไร!” เขารุกต่อ เครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจดังถี่ขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“ได้ค่ะ แต่หายใจให้สบายก่อนนะคะ” แพทย์หญิงบรูคล์บอก สบตากับเพื่อนร่วมงานอย่างกังวล “ฉันจะบอกคุณ” เสียงของเธอดูเคร่งเครียดมากขึ้นอย่างสังเกตได้ “คุณแลงดอน เมื่อสามชั่วโมงก่อน คุณโซซัดโซเซเข้ามาในห้องฉุกเฉินของเรา เลือดไหลจากบาดแผลที่ศีรษะ แล้วคุณก็ล้มลงในทันทีนั้น ไม่มีใครรู้ว่าคุณเป็นใคร หรือมาที่นี่ได้อย่างไร คุณได้แต่พิมพ์มาเป็นภาษาอังกฤษ คุณหมดมารไคโนจึงขอให้ฉันมาช่วย ฉันมาจากอังกฤษ มาทำงานเปลี่ยนบรรยากาศที่นี่ค่ะ”

แลงดอนรู้สึกเหมือนตัวเองตื่นขึ้นมาในภาพเขียนของมัทซ์ เอ็นสต์² ฉัน

² Max Ernst (1891-1976) จิตรกร ประติมากร ศิลปินภาพพิมพ์ และกวี ชาวเยอรมัน เป็นนักบุกเบิกภาพเหนือจริง

มาทำบาอะไรในอิตาลีละนี่ ปกติแสงดอนมาลัสมนาคิลปะที่นี้ทุกปีวันปีในเดือน มิถุนายน แต่ในเดือนมีนาคม

ยาระงับประสาทเริ่มส่งผลต่อเขามากขึ้นแล้วตอนนี้ เขารู้สึกเหมือนแรง โน้มถ่วงของโลกแรงขึ้นๆทุกวินาทีที่ผ่านไป พยายามจะลากเขาให้ลงนอนบน ที่นอน แสงดอนต่อสู้ พยายามยกศีรษะขึ้นเพื่อให้ยังรู้สึกตัวตื่น

แพทย์หญิงบรูคส์ชะโงกเข้ามาหาเขา ลอยคว้างเหมือนนางฟ้า “นะคะคุณ แสงดอน” เธอกระซิบ “อาการบาดเจ็บทางศีรษะเป็นเรื่องละเอียดอ่อนในยี่สิบสี่ ชั่วโมงแรก คุณต้องพักไม่งั้นอาจทำให้อาการหนักขึ้น”

เสียงซ่าดังมาจากเครื่องอินเทอร์คอมในห้องทันทีนั้น “คุณหมออาร์โคเนียคะ”

นายแพทย์เคราดกกดปุ่มที่ผนังและเอ่ยตอบรับ “ซิ (ว่าไง)”

เสียงในอินเทอร์คอมเป็นภาษาอิตาลีเร็วปรือ แสงดอนจับความไม่ได้ แต่สังเกตเห็นแพทย์ทั้งสองสบตากันด้วยความประหลาดใจ หรือว่าเป็นสัญญาณเตือนภัย

“โมเมนโต (สักครู่นะ)” มาร์โคเนียตอบ และจบการสนทนา

“เกิดอะไรขึ้นครับ” แสงดอนถาม

นัยน์ตาของแพทย์หญิงบรูคส์ดูจะหริ่งเล็กน้อย “ฝ่ายต้อนรับของห้องไอซียู นะคะ มีคนมาเยี่ยมคุณ”

ประกายแห่งความหวังวาบผ่านความง่วงงุนของแสงดอน “นั่นข่าวดีนี่ครับ! คนคนนี้อาจจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม”

เธอมีที่ท่าไม่แน่ใจ “น่าแปลกนะค่ะที่มีใครมาที่นี้ เราไม่มีชื่อคุณ แคมคุณ ยังไม่ได้ลงทะเบียนในระบบเลยด้วยซ้ำ”

แสงดอนต่อสู้กับยาระงับประสาท และพยายามยกตนเองขึ้นนั่งตรงอย่าง วกงั้น “ถ้ามีใครรู้ว่าผมอยู่ที่นี้ คนคนนั้นต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น!”

แพทย์หญิงบรูคส์เหลียวตามองนายแพทย์มาร์โคเนีย ซึ่งส่ายศีรษะทันที และเคาะนาฬิกาที่ข้อมือตน เธอหันกลับมาหาแสงดอน

“นี่คือห้องไอซียูค่ะ” เธออธิบาย “ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้ามาจนกว่า จะเก้าโมงเช้าเป็นอย่างเร็วที่สุด อีกครู่คุณหมออาร์โคเนียจะออกไปดูว่าผู้มาเยี่ยม เป็นใคร และเขาหรือเธอต้องการอะไร”

“แล้วสิ่งที่ผมต้องการล่ะครับ” แสงดอนถาม

แพทย์หญิงบรูคส์ยิ้มอย่างใจเย็น แล้วลดเสียงลง ชะโงกเข้ามาใกล้มากขึ้น “คุณแสงดอน มีบางอย่างที่คุณไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืน...เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น

กับคุณ และก่อนที่คุณจะพูดกับใคร ฉันน่าจะดีกว่าถ้าคุณรู้ข้อเท็จจริงทั้งหมด แต่น่าเสียดายที่ฉันคิดว่าฉันไม่แข็งแรงพอที่จะ...”

“ข้อเท็จจริงอะไรครับ!” แลงดอนชัก พยายามจะยกตนเองขึ้น สายน้ำเกลือที่แขนตึงแน่น และร่างของเขาก็เหมือนหนักล้าหลายร้อยปอนด์ “ทั้งหมดที่ผมรู้คือ ผมอยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในฟลอเรนซ์ และผมมาถึงนี้โดยพูดซ้ำๆว่า ‘เสียใจจริงๆ...’”

ความคิดอันน่าสยงเกิดขึ้นทันทีนั้น

“นี่ผมต้องรับผิดชอบต่อบุติเหตุรถชนหรือเปล่าครับ” แลงดอนถาม “ผมทำไครบาดเจ็บหรือเปล่า!”

“เปล่าค่ะ เปล่า” เธอตอบ “ฉันไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น”

“แล้วอะไรล่ะครับ” แลงดอนยื่นกราม มองแพทย์ทั้งคู่อย่างจุนเจือ “ผมมีสิทธิ์จะรู้ว่าจะอะไรเกิดขึ้น!”

เกิดความเงียบยาวนาน ในที่สุดนายแพทย์มาร์โคนีก็พยักหน้าอย่างไม่เต็มใจให้เพื่อนร่วมงานสาวสวย แพทย์หญิงบรูคล์ถอนใจแล้วยวบเข้ามาใกล้เตียงเขาอีกหน่อย “ตกลงค่ะ ฉันจะบอกสิ่งที่คุณทราบ...คุณต้องฟังอย่างสงบนะ ตกลงไหมคะ”

แลงดอนพยักหน้า การขยับศีรษะส่งผลให้ความปวดแปลบแผ่ไปทั่วกะโหลก เขาไม่สนใจมัน กระตือรือร้นที่จะฟังคำตอบ

“สิ่งแรกก็คือ...บาดแผลที่ศีรษะคุณไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุ”

“อ้อ ก็พอโล่งใจอยู่”

“คงไม่โล่งใจนักหรอกค่ะ แผลของคุณที่จริงเกิดจากกระสุน”

เครื่องวัดการเต้นของหัวใจแลงดอนส่งเสียงบีบถี่ขึ้น “อะไรนะครับ”

แพทย์หญิงบรูคล์พูดอย่างรวดเร็วแต่หนักแน่น “กระสุนลูกหนึ่งถากส่วนบนของกะโหลกศีรษะคุณ และดูเหมือนจะทำให้สมองคุณกระทบกระเทือน คุณโชคดีมากที่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าต่ำลงไปอีกนี่เดียวละก็...” เธอส่ายศีรษะ

แลงดอนจ้องเธอด้วยความไม่อยากเชื่อ *มีคนยิงฉันรึ?*

มีเสียงโกรธเกรี้ยวดังขึ้นในโถงทางเดินเมื่อเกิดการทุ่มเถียงกันขึ้น ฟังราวกับใครก็ตามที่มาเยี่ยมแลงดอนไม่ต้องการคอย เกือบจะทันทีที่แลงดอนได้ยินเสียงประตูหนักๆ ที่สุดทางเดินกระแทกเปิดดังปัง เขามองจนเห็นร่างหนึ่งเดินใกล้เข้ามาตามโถงทางเดิน

ผู้หญิงคนนั้นแต่งกายด้วยชุดหนังสีดำทั้งตัว กลมกลืนและเข้มข้นด้วยทรงผมสีดำหลวมสีเข้ม เธอเคลื่อนไหวอย่างสบายๆ ราวกับเท้าไม่ได้สัมผัสพื้น และ

มุ่งหน้าตรงมายังห้องของเลงดอน

นายแพทย์มาร์โคเน่ก้าวออกไปตรงช่องประตูที่เปิดอยู่โดยไม่ลังเล เพื่อไม่ให้ผู้มาเยือนเดินผ่าน “แพร์มา! (หยุดนะ!)” เขาสั่ง ยืนฝ่ามือออกห้ามเหมือนท่าของตำรวจ

ผู้แปลกหน้าดิ่งป็นพิกเก็บเสียงขึ้นมาโดยไม่หยุดเดิน เล็งตรงไปยังหน้าอกของนายแพทย์มาร์โคเน่แล้วยิง

มีเสียงซ่าขาดเป็นห้วงๆ

เลงดอนมองดูด้วยความตื่นตระหนก ขณะนายแพทย์มาร์โคเน่เซถอยหลังเข้ามาในห้อง ล้มลงบนพื้น ยกมือขึ้นกุมหน้าอก เลือดคลุ้มสีขาวยาวของเขามีเลือดชุ่มโชก

3

ห่างจากชายฝั่งอิตาลีห้าไมล์ *เดอะเมนดาเคียม* เรือยอร์ชตหฺรขนาด 237 ฟุต ติดเครื่องล่องฝ่าสายหมอกก่อนอรุณรุ่งที่ลอยขึ้นจากคลื่นที่ม้วนตัวอย่างนุ่มนวล ในทะเลเอเดรียติก ลำเรือแบบล่องหน¹ ทาสีเทาแก่ ทำให้มีลักษณะเหมือนเรือทหาร ที่ดูน่าเกรงขามชัดเจน

ด้วยราคาสูงกว่า 300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เรือลำนี้จึงเ้ก้หฺรด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่พบเห็นตามปกติทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นสปา สระว่ายน้ำ โรงภาพยนตร์ เรือดำน้ำส่วนตัว หรือลานจอดเฮลิคอปเตอร์ หากความสะดวกสบายที่สร้างสรรค์ขึ้นนี้อยู่ในความใส่ใจของผู้เป็นเจ้าของเพียงน้อยนิด เมื่อเรือยอร์ชลำนี้ส่งมาถึงเขาเมื่อห้าปีก่อน เขารื้อพื้นที่เหล่านี้นอกเกือบหมดทันที และติดตั้งศูนย์บัญชาการอิเล็กทรอนิกส์เคลือบตะกั่วกันรังสีแบบที่ใช้กันในวงการทหาร

ห้องควบคุมบนเรือ *เดอะเมนดาเคียม* มีพนักงานประจำการอยู่เกือบสองโหล ทั้งนักเทคนิค นักวิเคราะห์ และเจ้าหน้าที่ประสานงาน คนเหล่านี้ใช้ชีวิตอยู่ในเรือ และคอยติดต่อกับศูนย์ปฏิบัติการภาคพื้นดินหลายต่อหลายแห่งขององค์กรอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยการเชื่อมต่อกับดาวเทียมสำหรับการนี้โดยเฉพาะสามดวง และสถานีถ่ายทอดสัญญาณภาคพื้นดินที่มีเรียงรายหลายแห่ง

การรักษาความปลอดภัยบนลำเรื่อนั้นรวมไปถึงทหารหน่วยเล็กๆ ที่ได้รับการฝึกจากกองทัพ ระบบตรวจหาขีปนาวุธสองระบบ รวมถึงคลังอาวุธล้ำสมัยที่สุดเท่าที่จะหาได้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนส่วนอื่นๆ ได้แก่ เหล่าพ่อครัว หน่วยทำความสะอาดและหน่วยบริการ รวมทั้งหมดแล้วทำให้มีจำนวนมากกว่าสี่สิบคน

¹ Stealth-profile เทคโนโลยี Stealth คือเทคโนโลยีล่องหน ซึ่งไม่ได้ล่องหนจริงๆ เพียงแต่ทำให้ตรวจจับได้ยากขึ้น เมื่อตรวจจับไม่ได้ก็ไม่ต้องอะไรกับการล่องหน เทคโนโลยีนี้มีการนำมาใช้อย่างแพร่หลายในเครื่องบิน

บนเรือ เรียกได้ว่า *เดอะเมนดาคีอุม* คืออาคารสำนักงานเคลื่อนที่ได้ เป็นสถานที่ที่ผู้เป็นเจ้าของใช้บริหารอาณาจักรของเขา

เหล่าพนักงานรู้จักเขาในนาม “ท่านประธาน” เท่านั้น เขาเป็นชายตัวเล็ก ม่อต้อ มีผิวสีแทน ดวงตาสีฟ้า ความที่ไม่ใช่คนรูปร่างและเป็นคนตรงไปตรงมา จึงดูเข้ากันดีกับการเป็นผู้ทำนายได้มหาศาลจากการให้บริการแบบลับๆ ตามความต้องการส่วนตัว เป็นบริการตามขอบตะเข็บมืดๆ ของสังคม

มีคนเรียกเขาได้หลายอย่าง... ทหารรับจ้างผู้ไร้หัวใจ ผู้อำนวยการความสะดวกด้านบาป ผู้เอื้ออำนาจแก่ปีศาจ... แต่ไม่ใช่เขาเลยสักอย่าง ท่านประธานแค่จัดหาโอกาสการทำตามความทะเยอทะยานและค้นหาให้ลูกค้า ซึ่งก็ไม่ได้สลักสำคัญอันใด มนุษย์ชาติย่อมมีบาปติดตัวตามธรรมชาติอยู่แล้ว นั่นจึงไม่ใช่ปัญหาของเขา

แม้จะมีผู้ว่าร้ายและโจมตีเรื่องจริยธรรม เข้มทิศด้านคุณธรรมของท่านประธานก็ยังคงที่ดังดาวฤกษ์ เขาสร้างชื่อเสียงของตนรวมทั้งของ *เดอะคอนซอร์เทียม* ด้วยกฎทองคำสองประการ คือ

ไม่สัญญาในสิ่งที่คุณทำไม่ได้

และไม่โกหกลูกค้า

ตลอดไป

ในอาชีพของเขา ท่านประธานไม่เคยผิดสัญญาหรือละเมิดข้อตกลง วาจาของเขาว่างใจได้... เป็นการรับประกันอย่างไม่มีเงื่อนไข... และแม้มีสัญญาใดที่เขา รู้สึกเสียใจที่ได้ตกลงทำไป การถอยหลังกลับย่อมไม่ใช่ทางเลือก

เข้าวันนี้ ขณะที่ก้าวออกไปยังระเบียงห้องส่วนตัวในเรือยอร์ชของเขา ท่านประธานมองออกไปยังท้องทะเลอันปั่นป่วน และพยายามสลัดความวุ่นวายใจที่ก่อตัวขึ้น

การตัดสินใจในอดีตที่ผ่านมาคือสถาบันผู้กำหนดปัจจุบันของเรา

การตัดสินใจในอดีตของท่านประธานทำให้เขาเข้ามาอยู่ในจุดที่ต้องจัดการกับสถานการณ์อันตรายแทบทุกอย่าง แล้วก็จะชนะเสมอมา แต่ทว่าวันนี้ ขณะจ้องผ่านหน้าต่างออกไปยังแสงไฟระยิบไถลๆ ของแผ่นดินใหญ่อิตาลี เขากลับรู้สึกวิตกอย่างไม่เคยเป็น

หนึ่งปีมาแล้ว บนเรือยอร์ชลำนี้แหละ เขาได้ตัดสินใจในสิ่งที่ตอนนี้กำลังส่งผลคุกคามให้ทุกสิ่งที่เขาสร้างมาหลุดลอยไป *ฉันตอบตกลงให้บริการผิดคน* ไม่มีทางที่ท่านประธานจะรู้ได้ในตอนนั้น แต่ขณะนี้การคาดการณ์ผิดพลาดครั้งนั้นทำให้เกิดความวุ่นวายของปัญหาที่ไม่เคยคาดคิดไว้ก่อน บังคับให้เขาต้องส่งมือดีที่สุดของเขาบางคนลงสนามพร้อมคำสั่งให้ทำ “อะไรก็ได้ที่ต้องทำ” เพื่อไม่ให้เรือที่

กำลังเอียงวูบของเขาคว่าไป

ขณะนี้ ท่านประธานกำลังรอฟังข่าวจากเจ้าหน้าที่ภาคสนามคนหนึ่งโดยเฉพาะ

วายุเณทา เขานึก เห็นภาพของวายุเณทา มือดีผมตั้งแหลมจอมทรหด ที่รับใช้เขาได้อย่างสมบูรณ์แบบจนกระทั่งภารกิจนี้ เธอทำงานผิดพลาดเมื่อคืน ที่ผ่านมามีเกิดผลลัพธ์ที่ร้ายแรง หกชั่วโมงก่อนจึงกลายเป็นความพยายามอัน สิ้นหวังและรีบเร่งเพื่อเข้าควบคุมสถานการณ์อีกครั้ง

วายุเณท้อ้างว่า ความผิดพลาดของเธอเป็นผลมาจากเคราะห์ร้ายธรรมดาๆ ...นั่นคือเสียดายที่ไม่ถูกช่วงเวลาของนกเขาตัวหนึ่ง

ทว่าท่านประธานไม่เชื่อในเรื่องของโชคเคราะห์ ทุกสิ่งที่เขาทำนั้นออกแบบ ขึ้นเพื่อลบล้างความไม่มีแบบแผนและขจัดความเสี่ยง การควบคุมคือความ เชี่ยวชาญของท่านประธาน ทั้งการหยั่งรู้ความเป็นไปได้ทุกรูปแบบ การคาดการณ์ ถึงการตอบสนองทุกประเภท และการหล่อหลอมความเป็นจริงให้เกิดเป็นผลลัพธ์ ตามต้องการ เขามีประวัติผลงานความสำเร็จและการเก็บกู้ความลับที่ไร้ที่ติ และ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีลูกคำที่แปลกประหลาดคาดไม่ถึง ทั้งมหาเศรษฐี นักการเมือง ชิค และแม้แต่รัฐบาลทั้งรัฐบาล

ทางทิศตะวันออก แสงแรกจางๆ แห่งอรุณรุ่งเริ่มอาบคลุมดวงดาวที่ลอย ต่ำๆ บนเส้นขอบฟ้าแล้ว ท่านประธานยืนรอฟังข่าวจากวายุเณทาอย่างอดทน บนดาดฟ้า ว่าภารกิจของเธอจะสำเร็จเรียบร้อยตามที่วางแผนไว้หรือไม่

4

แสงดอน รู้สึกวากับเวลาหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

นายแพทย์มาร์โคเนื่อนหนึ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้น เลือดทะลักออกมาจากหน้าอก แสงดอนต่อสู้กับฤทธิ์ยาระงับประสาทในระบบประสาทของเขา แล้วเหลือบขึ้นมองนักฆ่าผมชี้ตั้งที่ยังก้าวมาตามโถงทางเดิน ผ่านระยะทางไม่กี่หลา สุดท้ายสู่ประตูห้องของเขา ขณะที่เข้าใกล้ธรณีประตู เขาก็มองตรงมาที่แสงดอน และเบนอาวุธมาทางเขาทันที...โดยเล็งที่ศีรษะเขา

ฉันกำลังจะตาย แสงดอนตระหนักรู้ ที่นี้แล้วก็ตอนนี้

เสียงบังกึกก้องไปทั่วห้องเล็กๆ ในโรงพยาบาลแห่งนี้

แสงดอนผงะ แน่ใจว่าถูกยิงไปแล้ว แต่เสียงไม่ได้มาจากปืนของผู้บุกรุก แต่กลับเป็นเสียงกระแทกปิดประตูโลหะหนาหนักของห้องดังปังใหญ่ ขณะที่แพทย์หญิงบรูคล์กระโจนไปยังประตูแล้วหมุนปิดล็อก

นัยน์ตาแพทย์หญิงบรูคล์เบิกกว้างด้วยความหวาดกลัว เธอหมุนตัวฉับพลัน แล้วคุกเข่าลงข้างเพื่อนร่วมงานที่นอนอาบเลือดเพื่อจับดูชีพจร นายแพทย์มาร์โคเนื่อเป็นเลือดออกมาเต็มปาก ซึ่งไหลย้อยลงแก้มไปสู่เคราหนาๆ จากนั้นเขาก็ตัวอ่อนปวกเปียก

“เอ็นริโก ไม่นะ! ดีเปรโก! (ขอร้องเถอะ!)” เธอหวีดร้อง

ภายนอก ลูกปืนยังระเบิดต่อเนื่องกระทบกับโลหะชั้นนอกของประตู เสียงตะโกนด้วยความตระหนกดังลั่นอยู่ในโถงทางเดิน

ด้วยอะไรสักอย่างทำให้ร่างของแสงดอนขยับเขยื้อนได้ อาจเป็นความตระหนกและสัญชาตญาณที่เอาชีวิตรับประสาที่ได้ในขณะนี้ ขณะปีนงเงืงลงจากเตียง เขนขวาก็เจ็บแปลบ ครู่หนึ่งที่เขาคิดว่าลูกปืนคงทะลุประตูมาโดนเข้า

แต่พอมองลงไปก็ตระหนักว่า สายน้ำเกลื่อนนั้นเองที่หักเป่าอยู่ในแขนเขา หลอดพลาสติกไหลออกมาจากรูเป็นพ่นปลาตรงแขน และเลือดอุ่นๆ กำลังไหลย้อนออกมาจากหลอด

ถึงตอนนี้แสงดอนก็ตื่นตัวเต็มที่

แพทย์หญิงบรูคล์คุกเข่าอยู่ข้างๆ ร่างของมาร์โคนี่ ยังคงจับทาสัญญาณชีพ ขณะที่น้ำตาเอ่อคลอ จากนั้นราวกับมีการกดสวิตช์ในตัวเธอ เธอยืนขึ้นและหันมาหาแสงดอน สีหน้าเปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาเขา ใบหน้าอ่อนเยาว์ของเธอจึงงังขึ้นด้วยความสงบนิ่งแบบแพทย์ห้องฉุกเฉินผู้มีประสบการณ์ขณะเผชิญกับสถานการณ์วิกฤติ

“ตามฉันมาค่ะ” เธอสั่ง

แพทย์หญิงบรูคล์คว้าแขนแสงดอนแล้วดึงเขาเดินตัดห้องไป เสียงปิ่นและเสียงอะอะวุ่นวายยังคงอิงออลอยู่ในโถงทางเดิน ขณะที่แสงดอนเดินสวนกันไปข้างหน้าด้วยขาที่ไม่มั่นคง สมองนั้นตื่นตัว ทว่าร่างกายที่มึนงงเพราะฤทธิ์ยาไม่ค่อยจะยอมสนองตอบ *ขยับตัวสิ!* พื้นกระเบื้องเย็นเยียบอยู่ใต้ฝ่าเท้า แฉมชุดของโรงพยาบาลบางๆ ที่เขาสวมใส่ก็แทบยาวไม่พอปิดคลุมโครงร่างสูงหกฟุตของเขา เขารู้สึกได้ว่าเลือดกำลังหยดออกจากแขนและมานองอยู่ในฝ่ามือ

เสียงลูกปิ่นยังคงกระทบกับลูกบิดประตูหนักๆ แพทย์หญิงบรูคล์ผลักแสงดอนเข้าไปในห้องน้ำเล็กๆ เธอกำลังจะตามเข้าไป แต่ก็ชะงัก หมุนตัวกลับแล้ววิ่งย้อนไปที่เคาน์เตอร์ คว้าเสื้อแฮร์ริสทวิดเปื้อนเลือดของเขามาด้วย

ลืมนึกถึงตัวข้าของฉันนั่นแหละ!

เธอคว้าเสื้อแจ็คเก็ตกลับมาแล้วล็อกประตูห้องน้ำอย่างรวดเร็ว พอดีกับที่ประตูห้องด้านนอกเปิดออกดังปัง

แพทย์สาวควบคุมเหตุการณ์ เธอก้าวอาดๆ ตัดข้ามห้องน้ำเล็กๆ ไปยังประตูอีกบาน กระชากเปิดออก แล้วนำแสงดอนเข้าไปในห้องพักพื้นที่เชื่อมถึงกัน เสียงปิ่นดังก้องอยู่เบื้องหลังทั้งคู่ขณะที่แพทย์หญิงบรูคล์โผล่ศีรษะออกไปยังโถงภายนอก แล้วรีบคว้าแขนแสงดอนดึงเขาข้ามทางเดินไปที่บันไดอย่างรวดเร็ว การเคลื่อนไหวแบบกะทันหันทำให้แสงดอนหัวหมุนตัว เขารู้สึกว่าตัวเองอาจจะหมดสติไปตอนไหนก็ได้

สิบห้าวินาทีถัดมานั้นเป็นภาพอันเลือนราง...การลงบันได...โซซัดโซเซ... ล้มลุกคลุกคลาน อาการปวดตื้อๆ ในศีรษะแสงดอนแทบจะทำให้หันต่อไปไม่ได้ สายตาก็ดูจะพร่าเลือนมากขึ้นทุกทีแล้วขณะนี้ กล้ามเนื้อทุกส่วนแทบไม่ทำงาน การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งรู้สึกเหมือนเป็นปฏิกิริยาที่แสนเชื่องช้า